

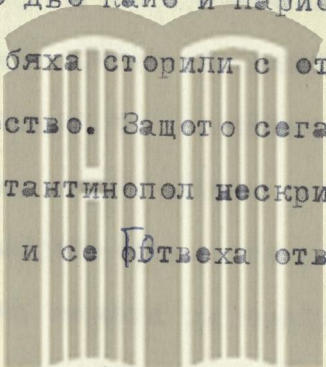
Още в първите дни на пролетта от 1235 година, Иоан Ватаци събра войските си на малоазийския бряг в Лампсак и слезе на отвъдния бряг, пред заетия от венецианците Галипол. Обсадата не трая дълго. В Константинопол научиха с ужас за падането на силната крепост. Опиянени от успеха си, гърците унищожиха цялото латинско население. И всички останали градове под латинска власт потръпнаха пред участта, която ги грозеше.

Между това българският император събираше страшна и невиждана сте хилядна рат от българи и кумани, докато Ватаци приготвяше огромна флота от 300 кораби.

Ясно беше за какво се приготвя такава безкрайна войска.

Константинопол трябваше да падне.

И за сетен път Ансо дьо Кайо и Нарю дьо Туси се разкайваха за безумната грешка, която бяха сторили с отхвърлянето на ~~А~~сеновото приятелство и наместничество. Защото сега, с неочакваното засилване на Никея, гърците в Константинопол нескрито заявяваха привързаността си към православния съюз и се ~~об~~твеха отътре да предадат града.



Денът, от който царица Анна най-много се боеше, все пак дойде. Обкръжени от многохилядна рат, царските кочи потеглиха към юг, сред неспирните възторжени викове на народа. Княгиня Елена махаше с малката си ръка към изпращачите, които се трупаха край кочията, весело се усмихваше и от време на време се провикваше с ясният си детски глас:

- Сбогом! Сбогом!

Беше само десет годишна. А беше вече два пъти невеста на ~~императорски~~ <sup>царски</sup> синове. С невинна кротост тя бе приела съдбата си, покорна на бащината воля, примирена с жребия на царските дъщери: да нимарат щастието си там, където го изискваше доброто на народа им. Жени и